

Εβδομάς 24

ΑΘΗΝΑΙ 23 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1929

A. P. 72

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΜΑΓΕΙΑ

Η επιστήμη σήμερα έκαμε τόσο καταπληκτικές προόδους, που τώρα και λίγα χρόνια θα εφαινότο ως φανταστικές. Η επιστημονικές θεωρίες, βέβαια, ήταν μεγάλες και σπουδαίες και προ δεκαετίας ακόμη, αλλά σήμερα η εφαρμογή τους είναι τόσο επιτυχημένη, ώστε η Επιστήμη στην εποχή μας κάνει κυριολεκτικά θαύματα.

Ιδού τι διαβάζουμε σχετικά σ' ένα μεγάλο περιοδικό του Λονδίνου:

«Μέσα σ' ένα σπίτι του Δυτικού Λονδίνου, υπάρχει ένα δωμάτιο, που μπορεί να ονομασθεί χώρος μαγίας και μυστηρίου. Έτσι τουλάχιστο θα ένοιμαζένας, που θα εκτίταζε το δωμάτιο αυτό απ' έξω, χωρίς να έχει γνώση των τεραστίων και παραδόξων προόδων, που έχουν η Επιστήμη για την χρησιμοποίησή του φωτός.

Προσέξτε εποικέφθηκα, γράφει ο Άγγλος δημοσιογράφος, το μαγικό αυτό δωμάτιο. Ο επιστήμων, ο οποίος εργάζεται εκεί ως αληθινός μάγος, μου αποκάλυψε μερικά από τις καταπληκτικές ανακαλύψεις της Επιστήμης.

Μου έδωσε στα χέρια ένα ηλεκτρικό λαμπτήρα. Σταθίκαμε έξω από το δωμάτιο, το οποίο ήταν κλεισμένο με δυο δυνατά λουκέτα. Μου είπε:

— Φωτίστε με τον λαμπτήρα σας τις δυο κλειδαριές.

Υπάρκουν και επίτησας τον ηλεκτρικό μου λαμπτήρα στα λουκέτα.

Ξαφνικά είδα ν' ανοίγουν ως εκ θαύματος ή κλειδαριές! Έμεινα έμβροχτος.

— Τι συνέβη; ρώτησα τον επιστήμονα.

— Απλούστατα, μου απήντησε ο μοντέρνος μάγος, στις κλειδαριές υπήρχε ένα διάγραμμα από Σελήνιο, το οποίο μόλις φωτιστεί κινείται. Έκινήθη και η κλειδαριές άνοιξαν μόλις τους!

Μπήκαμε στο μαγικό δωμάτιο, όπου φυσικά δεν βρήκαμε κανένα μέσα, για να υποτεθή πως εκείνος μάς άνοιξε από μέσα.

Το άνοιγμα των κλειδαριών αυτών, είναι το αποτέλεσμα μιας από τις συγκλονιστικότερες προόδους, που έκαμε η Επιστήμη, απ' όπου ο μεγάλος Μαρκόνι μάς έδιδε πως να μεταχειρίζομαστε τ' ασύρματα κύματα του ηλεκτρισμού.

Όλη αυτή η πρόοδος βασίζεται στις ξεχωριστές ιδιότητες που έχει το Σελήνιο. Το στοιχείο αυτό, το οποίο στη φυσική και κανονική του κατάσταση είναι ένας καλός αγωγός του ηλεκτρισμού, μόλις αισθανθεί, να ποτίζει, να λάμπει επάνω του φως μεταβάλλεται αμέσως εις ένα πρώτης γραμμής καλόν αγωγόν του ηλεκτρισμού. Τό ίδιο συμβαίνει και με τ' ασύρματα τηλεφώνια. Κατασκευάζονται από το θαυμαστό αυτό στοιχείο, το Σελήνιο, που τίθεται σε κίνηση και ενέργεια με την επίδραση του ηλεκτρικού φωτός.

Χάρις, λοιπόν, στην ιδιότητα αυτή του Σεληνίου, κατασκευάζονται διάφορα μηχανήματα, που φαίνονται στον άδα σαν μαγικά. Επί παραδείγματι, κατασκευάζονται λάμπες, που ανάβουν και σβήνουν μόλις τους. Ανάβουν όταν νικηθούν και σβήνουν όταν ανατείλει το φως, χωρίς να επεμβαίνει ανθρώπινο χέρι.

Στο Λονδίνο τώρα κ' ένα χόρο υπάρχει ένας δρόμος που φωτίζεται από τέτοιον είδους ηλεκτρικές λάμπες. Κατά την δύση του ήλιου ή λάμπες αυτές ανάβουν μονάχα τον και σβήνουν κατά την αυγή, πάλιν μονάχα τους!

Επίσης κατασκευάζονται τώρα ειδικά μηχανήματα με δείχτες που θα δείχνουν σε ποιο σημείο και από ποια στιγμή αρχίζει μια πυρκαϊά. Ήδη η πρώτες δοκιμές επέτυχαν απόλυτος.

Επίσης κατασκευάζονται ειδικά ξυνητήρια, που κοινοποιούν έμα παρουσιασθή στο σπίτι ένας κλέπτης!

Στο μαγικό δωμάτιο, για το οποίο σάς ανέφερα, ο μάγος επιστήμων μου έδειξε ένα σωρό τέτοια πράγματα.

Όταν μπήκαμε μέσα, καθώς σάς είπα

στερα από το μαγικό άνοιγμα των κλειδαριών, έβουσε όλα τα φώτα. Κατόπιν μου είπε να προχωρήσω στο σκότος, χωρίς να κάνω απολύτως κανένα θόρυβο, έως ότου φθάσω στο άλλο άκρο του δωματίου.

Έτσι κ' έκαμα. Άλλα πριν φθάσω στη μέση του δωματίου, ένα κουδούν άρχισε να κτυπά δαιμονιωδώς. Δεν είχα πατήσει ούτε έγγισει πουθενά σε κανένα ελατήριο, ώστε να το θέσω σε κίνηση και να προκαλέσω το κουδούνισμα. Πέρασα μόνον διά μέσου μιας ηλεκτρικής ακτίνος, την οποία δεν διέκρινα καν!

Ο επιστήμων συνοδός μου μου έδειξε τότε το μηχανήμα. Καί μου εξήγησε το σύστημά του. Κάτω από ένα τραπέζι, σε μια γωνιά του δωματίου υπήρχε κρυμμένη μια ηλεκτρική λάμπα μ' ένα ειδικό γυαλί. Το γυαλί αυτό διέκοπτε όλες τις ακτίνες, εκτός εκείνων που είχαν γνώστες με το όνομα υπέρυθρες, άρατες στο ανθρώπινο μάτι.

Στ' άλλο άκρο του δωματίου υπήρχε το γνωστό μας διάγραμμα από Σελήνιο, άρνοντας ένα μικρό ηλεκτρικό ρεύμα να περνά δια

Το μικρό, αλλά θαυματουργό μηχανήμα από Σελήνιο, που ανάβει αυτομάτως με την δύση του ήλιου και σβήνει, πάλιν αυτομάτως, με την ανατολή του.

μέσου του δωματίου όταν η ακτίνα αυτή το ήγγιζε.

Μόλις εγώ έπερατήρησα διά μέσου της ακτίνος αυτής, το Σελήνιο έπαυσε να μεταδίδει τον ηλεκτρισμό. Η έννοιας διεκόπη και το κουδούνι του ξυνητήριου έτρεξε να κίνηση.

Η ανακάλυψη αυτή, βέβαια, θα τρομοκρατήσει τους νικητικούς κλέπτες. Κ' εκείνος ακόμη, που θα εύρισκε το ξυνητήρι και θα προσπαθούσε να το αφαιρέσει, δεν θα κατάφερνε και να σταματήσει και το κουδούνι.

Τό ίδιο μηχανήμα μπορεί να τοποθετηθεί και στα παράθυρα των σπιτιών και των καταστημάτων, τα οποία θέλουν να προστατεύσουν έναντι των υπόπτων νικητικών διαδωτών.

Επίσης το μηχανήμα αυτό μπορεί να διευκολύνει και τους αστυφύλακες, οι οποίοι περνώντας απ' έξω δεν έχουν παρά να πλησιάσουν τον αναπήρα τους κοντά στο έλ Σελήνιο διάγραμμα του παραθύρου για ν' ανάψουν όλα τα φώτα στο έσωτερικό του καταστήματος και να ιδούν αν υπάρχει κανείς κλέπτης.

Επίσης το ίδιο μηχανήμα μπορεί να προλάβει τα σιδηροδρομικά δυστυχήματα. Ήδη γίνονται η σχετικές δοκιμές και όλες έχουν λαμπρά αποτελέσματα.

Έχω ιδεί ειδικά τραίνα, που είναι εφοδιασμένα με το μηχανήμα αυτό. Τρέχουν με μεγάλη ταχύτητα από αντίθετους κατευθύνσεις και ενώ νομίζει κανείς ότι από στιγμή εις στιγμήν θα συγκρουσθούν, μολαταύτα στο έσχατο δευτερόλεπτο η συγκρούσις αποφεύγεται, διότι άναψε το φως, διά του διαφρά-

ματος του Σεληνίου με το οποίο είναι διασπόμενα το έμπροσθεν μέρος των τραίνων.

Ιδού πως εργάζεται ο μηχανισμός αυτός τα τραίνα.

Στο κάτω μέρος κάθε σιναλίου υπάρχει ποθετημένο ένα μικρό μηχανήμα και ακτίνα φωτός, το οποίο φωτίζει το άλλο λήνιο διάγραμμα. Η λάμπα είναι τοποθετημένη στην μια πλευρά της σιδηροδρομικής γραμμής και το διάγραμμα στην άλλη. Θώς, λοιπόν, περνά το τραίνο η ακτίνα φωτός διακόπτεται από την σκάν των τραίνο. Η διακοπή αυτή της φωτεινής ακτίνος θέτει το σιναλίο σε κίνηση και δείχνει το σημείο του κινδύνου. Πώς η διακοπή της φωτεινής ακτίνος κάμνεται ν' ανάρη αυτομάτως μια άλλη μικρή λάμπα, η οποία φωτίζει το μέρος από το οποίο περνά το τραίνο.

Στο έμπροστινό δέ μέρος κάθε τραίνου πάσχει ένα άλλο διάγραμμα από Σελήνιο, το οποίο μόλις συναντήσει τις ακτίνες της τέρας λάμπας, θέτει σε κίνηση ένα μικρό μηχανήμα, το οποίο κάμνει ώστε το τραίνο να σταματά αυτομάτως.

Όταν το πρώτο τραίνο διέρχεται το μενο σιναλίο, και άφινει τον χώρο ελεύθερον, το προηγούμενο σιναλίο νύχεται στην προέταρ του θέα ή λάμπα που προκάλεσε το σταματου του τραίνου σβύνει και η ακτίνες, ποιες είχαν συναντηθεί υπό την επετροχών επαναλαμβάνουν την προτέρωσιν τους.

Στους ηλεκτρικούς σιδηροδρόμους να ληφθούν ακόμη μεγαλύτερες προφυλάξεις η επίδραση του πρώτου τραίνου να το σιναλίο από το μηχανήματος δεν σημειεί μόνο για να τεθεί σε κίνηση το σιναλίο, αλλά και διά ν' ανακόπη την μιν του ηλεκτρισμού, που θέτει αυτό το τραίνο σε κίνηση.

Επίσης το μηχανήμα τούτο, εις μικρό κλίμακα ακόμη, ήρχισε να χρησιμοποιείται για το αυτόματο άναμμα των ηλεκτρικών λαμπτήρων των τραίνο, ειδικώς μόλις ο δρομος υπή μέσα σε μάν σκοτεινήν σήν.

Τό ίδιο βέβαια μηχανήμα προκαλεί το σβύσμον των ιδίων λαμπτήρων μόλις το νύχ έξω από την σήραγγα. Νομίζω ότι τούτο δεν είναι και σπουδαία πράγμα, όμως διόκληρη η δαπάνη του ηλεκτρισμού τραινών καθίσταται περιττή, χάρις σι νημα αυτό.

Επίσης το ίδιο μηχανήμα τοποθετημένο εντός ενός ατμοπλοίου δύναται να π την πυρκαϊάν, δίδοντας άμεσον προσηνις μόλις η πυρκαϊά έκρηγν.

Τούτο γίνεται ως εξής:

Υπάρχει το σχετικό μηχανήμα. Μικρός, ο οποίος πάντοτε προηγείται τς καΐας, πέσει επάνω στο διάγραμμα του ληνίου, τούτο πάλιν να φωτίζεται. Η δυν το φωτισμού του θέτει σε κίνηση ένα οιο κώδωνα, ο οποίος ειδοποιεί διά τς τοκτυνημάτων του για την πυρκαϊά.

Όλα αυτά τα μηχανήματα για τίς ρες αυτές χρήσεις τό είδα σε ένεργειαν στο μαγικό δωμάτιο για το οποίο σάς στην αρχή.

Αυτά γράφει ο Άγγλος δημοσιογράφος είδε στο Λονδίνο. Άλλά σ' όλον τον την στιγμήν αυτήν η Επιστήμη με τις μοσμένες θεωρίες της κάμνει κυριολεκτικά θαύματα, αληθινά αυτά και πραγματικά συγχρόνως καταπληκτικότερα από τς φανταστικά της παλαιάς μαγείας. Η μιν είναι η μοντέρνα και αληθινή μαγία.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗ

ΜΙΑ ΑΡΧΗ Κ' ΕΝΑ ΤΕΛΟΣ...

— Όποτε λοιπόν θέλετε να με γνωρίσετε πιο καλά, έτσι:

Και τα γέλια της έσπασαν δυνατά κ' άνακατέθηκαν με τους ήχους της τζάζ και της φωνές του άραπ.

Στο πρόσωπο του νεαρού που την συνοδεύει απλώθηκε ένα κόκκινο βάθος χρώμα, το χρώμα της νεανικής ντροπής. Τα φοβισμένα μάτια του ήταν διθυρομένα στα μάτια της γυναίκας που καθότανε πλάι του στο ίδιο τραπέζι.

Εκεί και τα χείλη του μόλις κατόρθωσαν να φιλίσουν ένα «Ναι».

— Έστω, λοιπόν, συνέχισε η γυναίκα, άραυό το θέλετε καλέ μου φίλε, άς γίνω το θέλημά σας.

Τα μάτια του νέου άστράψαν από χαρά και σβήνοντας πήρε και φίλησε το χέρι της με τα μακρά, γεμάτα δαχτυλίδια, δάκτυλα και τα ροζ γυαλιστερά νυχάκια.

Υστερα σάπασαν.

Μέσα στη χορευτική σάλα με τα χλωμά φώτα και τους καθρεπτόμενους τοίχους ο κόσμος χόρευε σαν δαιμονισμένος. Τα γκασόνια περιστερόχροντα αδιάκοπα κονθαλιόντας σαμπάνες και κρασιά και στο βάθος κάτω εκεί σε μια γωνιά μπρός σ' ένα μπαρκο μαριόνο άνεβασμένοι πάνω σε μαρμάρινες καρέκλες λίγοι νέοι πίνανε ούισκι και κοκτέιλ.

Μια μικρούλα πλησίασε το τραπέζι τους.

— Κύριε Μάριε δεν θα πάρετε άπόψε τίποτε, είπε στον νέον την ίδια ώρα που άπόθετε πάνω στο τραπέζι δυο μάτια μενεξέδες.

Αυτός τινάξε το κεφάλι του σαν να ξυπνούσε από κάποιο όνειρο, γύρισε την είδε, ύστερα έστρεψε και κίτταξε την γυναίκα που συνόδευε και χωρίς κ' αυτός καλά-καλά να καταλάβη τί έκανε, άρταξε απ' τα χέρια της ανθοπώλιδας το καλάθι όπως ήταν γεμάτο κ' άδειασε όλους τους μενεξέδες πάνω στην συνοδό του.

Αυτή ξαφνίστηκε και πετάχτηκε άπάνω. Ο νέος φοβήθηκε. Την κυτίωσε μ' ένα δέλεμα ήλιθιο, βιάσατο και προσπαθώντας να γελάσει.

— Άκουσε νεαρέ μου, τούπε γυρνώντας προς το μέρος του, φαίνεται πως δεν συνόδεψες άλλη φορά γυναίκα και δεν ήμαυ εγώ βέβαια που θα σου χρησιμεύσω για κυνοβόνο, και με μια άπατημη κίνησι άρταξε το γυνέκιο πανωφόρι της και τον άβισε μόνο στο τραπέζι του.

Τό νέο παιδί κάτω προσπάθησε να πη χωρίς να το κατορθώσει. Ψέλλισε λίγες συγχισμένες λέξεις, και κατέβασε το κεφάλι κοκκινίζοντας απ' την ντροπή του.

Έτσι άρχισε η ιστορία αυτή, ένα βράδυ σ' ένα χορευτικό κέντρο.

Πέρασαν από τότες τρεις μήνες.

Τρεις μήνες που το νέο παιδί δεν βγήκε απ' την κάμαρά του, δεν φάνηκε σε κανένα κέντρο.

Η θήμησι της βραδυάς εκείνης, η θήμησι της πρώτης γυναίκας που θέλησε να γνωρίσει, τούχαν σταλάξει τόση απογοήτευσι μέσα στην άσπρη ψυχή του, που τίποτε δεν τον εύχαριστούσε.

Κάθε βράδυ όταν έφτανε απ' το κατάστημα που δούλευε, βιάζονταν να πάη σπίτι του, να κρυφτεί μέσα στο μικρό δωμάτιό του, και εκεί μόνος, ολμόντας να κάτσει στο γραφείο του και να ξεφυλλίση της σελίδες των λίγων και έλκεκτων τόμων της μικρούλας καρδερίδας

διβλοθηκούλας του.

Η θήμησι της γυναίκας αυτής, λές κ' είχε γίνει γι' αυτόν εφιάλης, λές και τον κυνηγούσε παντού.

Τί το ήταν η γυναίκα αυτή; Τί μπορούσε να τον ενδιαφέρει πιά; Τίποτε, άπόλυτα τίποτε!

Κι όμως... κ' όμως όσο κ' άν προσπαθούσε να απαλλάξη απ' την θήμησι της δεν μπορούσε να το κατορθώσει.

Την είχε συναντήσει ένα βράδυ σ' ένα μικρό φιλικό γλεντάκι... Τού την σύστησαν. Πέρασαν καλά όλη εκείνη την βραδυά και τα ξεμωώματα όταν έφταναν, χωρίς να καταλάβη κ' αυτός γιατί, έσκυψε και μιλώντας της σιγά σι' ατί, την παρακάλεσε να δεχτεί να βγούνε ένα βράδυ μαζί.

Αυτή γύρισε τον είδε, χαμογέλασε, και τούπε την διεύθυνσι του σπιτιού της!

Ό! πόση χαρά δεν άνοιωσε εκείνη την ώρα! Ήταν εύτυχισμένος, λές και τούχαν χαρίσει

— Άκουσε νεαρέ μου, φαίνεται πως δεν συνόδεψες άλλη φορά γυναίκα και δεν ήμαυ εγώ βέβαια που θα σου χρησιμεύσω για κυνοβόνο, και με μια άπατημη κίνησι άρταξε το γυνέκιο πανωφόρι της και τον άβισε μόνο στο τραπέζι του.

Τό νέο παιδί κάτω προσπάθησε να πη χωρίς να το κατορθώσει. Ψέλλισε λίγες συγχισμένες λέξεις, και κατέβασε το κεφάλι κοκκινίζοντας απ' την ντροπή του.

Έτσι άρχισε η ιστορία αυτή, ένα βράδυ σ' ένα χορευτικό κέντρο.

Πέρασαν από τότες τρεις μήνες.

Τρεις μήνες που το νέο παιδί δεν βγήκε απ' την κάμαρά του, δεν φάνηκε σε κανένα κέντρο.

Η θήμησι της βραδυάς εκείνης, η θήμησι της πρώτης γυναίκας που θέλησε να γνωρίσει, τούχαν σταλάξει τόση απογοήτευσι μέσα στην άσπρη ψυχή του, που τίποτε δεν τον εύχαριστούσε.

Κάθε βράδυ όταν έφτανε απ' το κατάστημα που δούλευε, βιάζονταν να πάη σπίτι του, να κρυφτεί μέσα στο μικρό δωμάτιό του, και εκεί μόνος, ολμόντας να κάτσει στο γραφείο του και να ξεφυλλίση της σελίδες των λίγων και έλκεκτων τόμων της μικρούλας καρδερίδας

διβλοθηκούλας του.

Η θήμησι της γυναίκας αυτής, λές κ' είχε γίνει γι' αυτόν εφιάλης, λές και τον κυνηγούσε παντού.

Τί το ήταν η γυναίκα αυτή; Τί μπορούσε να τον ενδιαφέρει πιά; Τίποτε, άπόλυτα τίποτε!

Κι όμως... κ' όμως όσο κ' άν προσπαθούσε να απαλλάξη απ' την θήμησι της δεν μπορούσε να το κατορθώσει.

Την είχε συναντήσει ένα βράδυ σ' ένα μικρό φιλικό γλεντάκι... Τού την σύστησαν. Πέρασαν καλά όλη εκείνη την βραδυά και τα ξεμωώματα όταν έφταναν, χωρίς να καταλάβη κ' αυτός γιατί, έσκυψε και μιλώντας της σιγά σι' ατί, την παρακάλεσε να δεχτεί να βγούνε ένα βράδυ μαζί.

Αυτή γύρισε τον είδε, χαμογέλασε, και τούπε την διεύθυνσι του σπιτιού της!

Ό! πόση χαρά δεν άνοιωσε εκείνη την ώρα! Ήταν εύτυχισμένος, λές και τούχαν χαρίσει

— Άκουσε νεαρέ μου, φαίνεται πως δεν συνόδεψες άλλη φορά γυναίκα και δεν ήμαυ εγώ βέβαια που θα σου χρησιμεύσω για κυνοβόνο, και με μια άπατημη κίνησι άρταξε το γυνέκιο πανωφόρι της και τον άβισε μόνο στο τραπέζι του.

Τό νέο παιδί κάτω προσπάθησε να πη χωρίς να το κατορθώσει. Ψέλλισε λίγες συγχισμένες λέξεις, και κατέβασε το κεφάλι κοκκινίζοντας απ' την ντροπή του.

Έτσι άρχισε η ιστορία αυτή, ένα βράδυ σ' ένα χορευτικό κέντρο.

Πέρασαν από τότες τρεις μήνες.

Τρεις μήνες που το νέο παιδί δεν βγήκε απ' την κάμαρά του, δεν φάνηκε σε κανένα κέντρο.

Η θήμησι της βραδυάς εκείνης, η θήμησι της πρώτης γυναίκας που θέλησε να γνωρίσει, τούχαν σταλάξει τόση απογοήτευσι μέσα στην άσπρη ψυχή του, που τίποτε δεν τον εύχαριστούσε.

Κάθε βράδυ όταν έφτανε απ' το κατάστημα που δούλευε, βιάζονταν να πάη σπίτι του, να κρυφτεί μέσα στο μικρό δωμάτιό του, και εκεί μόνος, ολμόντας να κάτσει στο γραφείο του και να ξεφυλλίση της σελίδες των λίγων και έλκεκτων τόμων της μικρούλας καρδερίδας

διβλοθηκούλας του.

Η θήμησι της γυναίκας αυτής, λές κ' είχε γίνει γι' αυτόν εφιάλης, λές και τον κυνηγούσε παντού.

Τί το ήταν η γυναίκα αυτή; Τί μπορούσε να τον ενδιαφέρει πιά; Τίποτε, άπόλυτα τίποτε!

Κι όμως... κ' όμως όσο κ' άν προσπαθούσε να απαλλάξη απ' την θήμησι της δεν μπορούσε να το κατορθώσει.

Την είχε συναντήσει ένα βράδυ σ' ένα μικρό φιλικό γλεντάκι... Τού την σύστησαν. Πέρασαν καλά όλη εκείνη την βραδυά και τα ξεμωώματα όταν έφταναν, χωρίς να καταλάβη κ' αυτός γιατί, έσκυψε και μιλώντας της σιγά σι' ατί, την παρακάλεσε να δεχτεί να βγούνε ένα βράδυ μαζί.

Αυτή γύρισε τον είδε, χαμογέλασε, και τούπε την διεύθυνσι του σπιτιού της!

Ό! πόση χαρά δεν άνοιωσε εκείνη την ώρα! Ήταν εύτυχισμένος, λές και τούχαν χαρίσει

— Άκουσε νεαρέ μου, φαίνεται πως δεν συνόδεψες άλλη φορά γυναίκα και δεν ήμαυ εγώ βέβαια που θα σου χρησιμεύσω για κυνοβόνο, και με μια άπατημη κίνησι άρταξε το γυνέκιο πανωφόρι της και τον άβισε μόνο στο τραπέζι του.

Τό νέο παιδί κάτω προσπάθησε να πη χωρίς να το κατορθώσει. Ψέλλισε λίγες συγχισμένες λέξεις, και κατέβασε το κεφάλι κοκκινίζοντας απ' την ντροπή του.

Έτσι άρχισε η ιστορία αυτή, ένα βράδυ σ' ένα χορευτικό κέντρο.

Πέρασαν από τότες τρεις μήνες.

Τρεις μήνες που το νέο παιδί δεν βγήκε απ' την κάμαρά του, δεν φάνηκε σε κανένα κέντρο.

Η θήμησι της βραδυάς εκείνης, η θήμησι της πρώτης γυναίκας που θέλησε να γνωρίσει, τούχαν σταλάξει τόση απογοήτευσι μέσα στην άσπρη ψυχή του, που τίποτε δεν τον εύχαριστούσε.

Κάθε βράδυ όταν έφτανε απ' το κατάστημα που δούλευε, βιάζονταν να πάη σπίτι του, να κρυφτεί μέσα στο μικρό δωμάτιό του, και εκεί μόνος, ολμόντας να κάτσει στο γραφείο του και να ξεφυλλίση της σελίδες των λίγων και έλκεκτων τόμων της μικρούλας καρδερίδας

— Άκουσε νεαρέ μου, φαίνεται πως δεν συνόδεψες άλλη φορά γυναίκα και δεν ήμαυ εγώ βέβαια που θα σου χρησιμεύσω για κυνοβόνο, και με μια άπατημη κίνησι άρταξε το γυνέκιο πανωφόρι της και τον άβισε μόνο στο τραπέζι του.

Τί το ήταν η γυναίκα αυτή; Τί μπορούσε να τον ενδιαφέρει πιά; Τίποτε, άπόλυτα τίποτε!

Κι όμως... κ' όμως όσο κ' άν προσπαθούσε να απαλλάξη απ' την θήμησι της δεν μπορούσε να το κατορθώσει.

Την είχε συναντήσει ένα βράδυ σ' ένα μικρό φιλικό γλεντάκι... Τού την σύστησαν. Πέρασαν καλά όλη εκείνη την βραδυά και τα ξεμωώματα όταν έφταναν, χωρίς να καταλάβη κ' αυτός γιατί, έσκυψε και μιλώντας της σιγά σι' ατί, την παρακάλεσε να δεχτεί να βγούνε ένα βράδυ μαζί.

Αυτή γύρισε τον είδε, χαμογέλασε, και τούπε την διεύθυνσι του σπιτιού της!

Ό! πόση χαρά δεν άνοιωσε εκείνη την ώρα! Ήταν εύτυχισμένος, λές και τούχαν χαρίσει

— Άκουσε νεαρέ μου, φαίνεται πως δεν συνόδεψες άλλη φορά γυναίκα και δεν ήμαυ εγώ βέβαια που θα σου χρησιμεύσω για κυνοβόνο, και με μια άπατημη κίνησι άρταξε το γυνέκιο πανωφόρι της και τον άβισε μόνο στο τραπέζι του.

Τό νέο παιδί κάτω προσπάθησε να πη χωρίς να το κατορθώσει. Ψέλλισε λίγες συγχισμένες λέξεις, και κατέβασε το κεφάλι κοκκινίζοντας απ' την ντροπή του.

Έτσι άρχισε η ιστορία αυτή, ένα βράδυ σ' ένα χορευτικό κέντρο.

Πέρασαν από τότες τρεις μήνες.

Τρεις μήνες που το νέο παιδί δεν βγήκε απ' την κάμαρά του, δεν φάνηκε σε κανένα κέντρο.

Η θήμησι της βραδυάς εκείνης, η θήμησι της πρώτης γυναίκας που θέλησε να γνωρίσει, τούχαν σταλάξει τόση απογοήτευσι μέσα στην άσπρη ψυχή του, που τίποτε δεν τον εύχαριστούσε.

Κάθε βράδυ όταν έφτανε απ' το κατάστημα που δούλευε, βιάζονταν να πάη σπίτι του, να κρυφτεί μέσα στο μικρό δωμάτιό του, και εκεί μόνος, ολμόντας να κάτσει στο γραφείο του και να ξεφυλλίση της σελίδες των λίγων και έλκεκτων τόμων της μικρούλας καρδερίδας

διβλοθηκούλας του.

Η θήμησι της γυναίκας αυτής, λές κ' είχε γίνει γι' αυτόν εφιάλης, λές και τον κυνηγούσε παντού.

Τί το ήταν η γυναίκα αυτή; Τί μπορούσε να τον ενδιαφέρει πιά; Τίποτε, άπόλυτα τίποτε!

Κι όμως... κ' όμως όσο κ' άν προσπαθούσε να απαλλάξη απ' την θήμησι της δεν μπορούσε να το κατορθώσει.

Την είχε συναντήσει ένα βράδυ σ' ένα μικρό φιλικό γλεντάκι... Τού την σύστησαν. Πέρασαν καλά όλη εκείνη την βραδυά και τα ξεμωώματα όταν έφταναν, χωρίς να καταλάβη κ' αυτός γιατί, έσκυψε και μιλώντας της σιγά σι' ατί, την παρακάλεσε να δεχτεί να βγούνε ένα βράδυ μαζί.

Αυτή γύρισε τον είδε, χαμογέλασε, και τούπε την διεύθυνσι του σπιτιού της!

Ό! πόση χαρά δεν άνοιωσε εκείνη την ώρα! Ήταν εύτυχισμένος, λές και τούχαν χαρίσει

— Άκουσε νεαρέ μου, φαίνεται πως δεν συνόδεψες άλλη φορά γυναίκα και δεν ήμαυ εγώ βέβαια που θα σου χρησιμεύσω για κυνοβόνο, και με μια άπατημη κίνησι άρταξε το γυνέκιο πανωφόρι της και τον άβισε μόνο στο τραπέζι του.

Τό νέο παιδί κάτω προσπάθησε να πη χωρίς να το κατορθώσει. Ψέλλισε λίγες συγχισμένες λέξεις, και κατέβασε το κεφάλι κοκκινίζοντας απ' την ντροπή του.

Έτσι άρχισε η ιστορία αυτή, ένα βράδυ σ' ένα χορευτικό κέντρο.

Υπάρχουν φαίνεται και άνθρωποι τους οποίους δεν φοβίζει το χιόνι. Μεταξύ αυτών είναι και η γενναία βερολινέζα που φαίνεται στην εικόνα μας, παίζοντας ένα ελληνικότατο παιχνίδι, την διελκυστίνδα, μέσα στο χιόνι.

"Αλλωστε, σ' όλα τα σπόρ μεσουρανούν σήμερα η γυναίκες. Μόλα ταύτα, δεν παύουν ποτέ να είναι... γυναίκες. Απόδειξες η ανώτερη φωτογραφία των τζόκεϊ Δίδων Γουόσι και Ντεβιλ-λιέρ, που έλαβαν μέρος στην κούρσα Παρισίων-Καννών. Τι νομίζετε ότι έμαθαν οι δύο ωραίες αμαζόνες, μόλις έφθασαν στο τέρμα; Έφρόντισαν να... φρεσκάρουν τα ξεβαμμένα χείλη των και να πονδραριστούν!

ΑΠΟ

ΟΛΟΝ

Είναι ο τίτλος της, όπου πρωταγωνιστεί η σκερτσόζα Κόλλινς, υιόν ενός πλουσιωτάτου αγγλου άριστοκράτη του φίλμ.

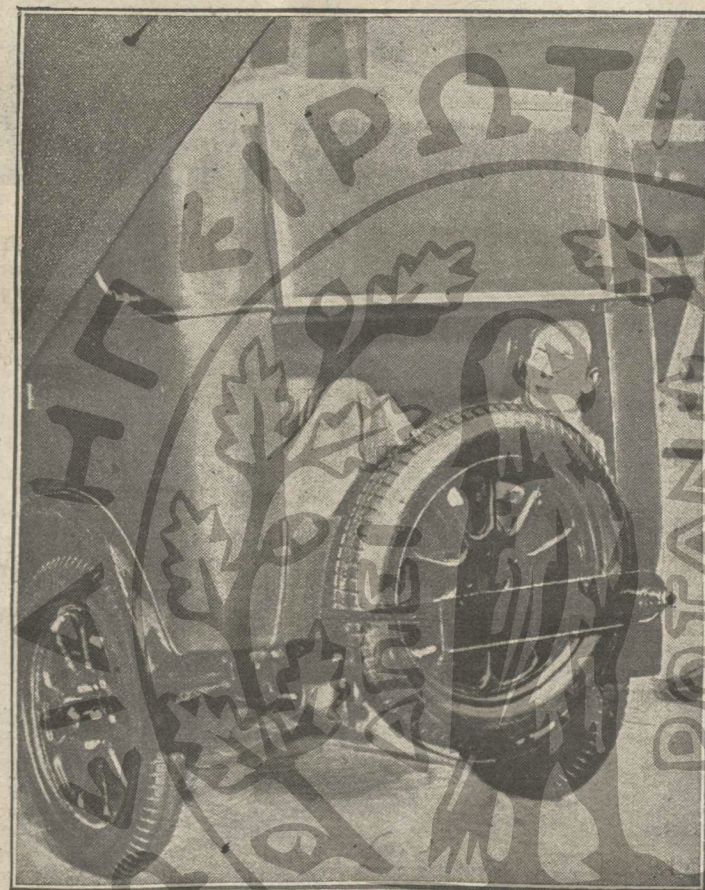
Είς προηγούμεν αρθρον σχετικόν με την πείν... αυτήν την Άγγλια, Ρωσία, την... φωτογραφία που μέσα στην... είναι ένδεικτική: ηλες, τυλιγμένες στα παριστιά δυο... ούν σ' ένα μπάγκο ύπολειμματα... του... μάλιστα...

ΤΟΝ

ΚΟΣΜΟΝ

Δύο χορευταί που είναι της μόδας σήμερα σ' το Παρίσι: ο Χασώ και η Μυστέλ, σε μια ινδική παντομίμα.

Στην αυτοκινητιστική έκθεσι που έγινε τελευταίως στο Σινάγο εξετέθη και το νέο αυτό μοντέλλο, χρησιμοποιούμενον από την αστυνομική υπηρεσία καταδιώξεως. Κάτω από το κάθισμα εφίσταται κρυμμένος—δχι πολύ αναπαυτικά, βέβαια—ένος μυστικός αστυνόμος. Άκούει, χωρίς να είναι ορατός, και όταν τελειώσει την δουλειά τον, μπορεί άθόρυβα να φύγη από πίσω, χωρίς να τόν αντιληφθή κανείς.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΘΟΣ

Το έργο αυτό της κινηματογραφικής εταιρείας 'Εμπερ, είναι παρμένο από το αθλητικό μυθιστόρημα των Ο. Λερού και Α. Γκράντιας, εσκηνοθετημένο από τον Α. Ουγγρόν.

Τους κυριότερους ρόλους παίζουν η Αλ. Νταγκόβερ (Σόνια) ο Ρολλά Νόρμαν ('Εσπώνεϊ) και η Πάτρικα (Μαίρη).

Η υπόθεση της ταινίας έχει ως εξής:

Ο Ζαν 'Εσπώνεϊ ήταν ένα γερό καλλιγάρι των Πυρηνίων, ένας εύρωστος δροσίδιος με όμορφο σώμα, που δεν φοβόταν την κούραση και ο οποίος συνηθισμένος να ζει μέσα στην διαρκή εχθρότητα και αγριότητα της φύσεως ήξευρε να αγωνίζεται και να μοχθή.

Μιαν ημέρα, που είχε ανέβει επάνω στις κορφές του βουνού, κινηώντας αντιλόπες, άκουσε φωνές που καλούσαν βοήθεια και που έρχονταν από την κοίτη του χειμάρρου, του οποίου τα άφροισμα νερά χοροπηδούσαν μαυισμένα εκεί κάτω ανάμεσα στα βράχια.

Ο νέος άμα ήκουσε τις φωνές, έτρεξε άμέσως και είδε μια νεαρά 'Αγγλίδα, η οποία σε μια έκδοσή που έκανε στα μέσα εκείνα, ήθελε να περάσει από τον χειμάρρο περνώντας από ένα βράχο ο' άλλον.

Αλλά δεν είχε υπολογίσει καλά τις δυνάμεις της και βρισκόταν τώρα στη μέση του χειμάρρου, προσπαθώντας να κρατήσει την ισορροπία επάνω σε μια πέτρα που έκανε και που απειλούσε να την παρασύρει το ρεύμα που κατέβαινε με μεγάλην όρμη και βόη.

Η πιο μικρή άπορροξία μπορούσε να προκαλέσει τον θάνατο.

Ο Ζαν 'Εσπώνεϊ που ήταν τόσο σβέλτος και επιτήδειος όσο και δυνατός, με χίλιες προφυλάξεις άπληλαξε την νεαράν 'Αγγλίδα από την επικίνδυνη θέση της.

Πώς θα μπορούσε ποτέ να σάς ευχαριστήσω αρκετά για ό,τι έκανατε για μένα: το είπα η Μαίρη συγχαυμένη.

— Ω! δεσποινίς, δεν είναι ανάγκη να μ' ευχαριστήσετε καθόλου και είμαι κατευχασμένος που μπορέσα να προσφέρω υπηρεσία σε τόσο χαριτωμένη νέα σαν εσάς.

Η Μαίρη Μπουέ κοκκίνισε λιγάκι από το κομπλιμέντο του μεγαλόσωμου αυτού νέου με τα φωτεινά μάτια, που την κίττααν με ελπίδα.

— Θα σας ξαναδώ τουλάχιστον ποτέ;

— Ω! αυτό δεν είναι δύσκολο. Αφού θα γίνω ένα μεγάλο μέλος ποδοσφαίρου στο χωριό που βλέπετε εκεί κάτω, μακριά: είμαι ο άσος της ομάδας: αν αυτό το σπόρο σας ενδιαφέρει, το παιχνίδι θα είναι πολύ όμορφο.

Θα έρθω να σας χαιρετήσω, τοίς επερχόμενους η Μαίρη.

Την επαύριον, σαν ένας μεγάλος άσος, ο 'Εσπώνεϊ, ώργάνωνε την ομάδα του: δεν μπορεί όμως κανείς να ευχαριστήσει όλο τον κόσμο: ένας παίκτης, ο Ρετιφά, τον όποιον είχε βγάλει από την ομάδα για να τον αντικαταστήσει με ένα άλλο καλύτερο, θύμωσε μαζί του.

Το μάτε ως τόσο έγινε και έδωσε την ευκαιρία στον 'Εσπώνεϊ και τους δικούς του, μιας λαμπρής νίκης.

Η Μαίρη η οποία είχε κρατήσει την υπόσχεσή της, και ο αδελφός της Πάτρικα ήταν ενθουσιασμένοι, και χειροκροτούσαν τον νεαρό δροσίδιο.

Μεταξύ των θεατών ήταν μια παρθένη γυναίκα, μια άριστοκράτης τυχοδιώκτης, η Σόνια ντε Μπλίκ, η οποία παρακολουθούσε με το συνταρακτικό βλέμμα της τον όμορφο αθλητή.

Με διάφορα μέσα κατόρθωσε να τις παρουσιάσουν τον 'Εσπώνεϊ και η γοητεία του βλέμματός της είχε κάνει μεγάλην εντύπωση στον ποδοσφαιριστή.

Ο 'Εσπώνεϊ εξακολουθούσε την αθλητική του ζωή, και τα χαρίσματά του παίκτου ρούγμιζι τον έκαναν να έχει παντού συνεχείς επιτυχίες.

Τώρα βρισκόταν στην Τουλούζ, όπου ήρθε πάλιν νικήτης, και ετοιμαζόταν γι' αναζήσεις διατάσσοντας να λάβει μέρος στους αγώνες που θα άναδεικνύοντο ο πρωταθλητής της Γαλλίας.

Λίγο ενδιαφερότο για τον θρίαμβο! Εκείνο που τον μεθούσε και τον ενθουσίαζε, ήταν η αγρία πάλη για την κατάκτηση της ιπτάρας, τα τρολλιά τρεξίματα για να αποφύγει εκείνους

Η Σόνια ντε Μπλίκ, άριστοκράτης τυχοδιώκτης, παρακολουθούσε με το συνταρακτικό βλέμμα της τον όμορφο αθλητή.

που τον κατεδίωκαν: έκανε σπόρ για το σπόρ. Μια ημέρα, μετά το τέλος ενός παιχνιδιού που παίχθηκε με λύσσα, του έδωσαν ένα επισκεπτήριο.

Η Σόνια ντε Μπλίκ, η πολύ επικίνδυνη αυτή φίλη, τον είχε αναγνωρίσει μέσα στους παίκτες και του πρότεινε να τον πάρει μαζί της στο Μπαρρόν.

Ο 'Εσπώνεϊ έπαιξε πολύ ώρα το λεπτό γραμματάκι ανάμεσα στα χοντρά του δάκτυλα, μη ξεχώντας τι ν' αποφασίσει: κόντευε να υποκύψει στην γοητευτική πρόκληση. Αλλά οι συνάδελφοί του τον φώναζαν να έλθει: το σπόρ είχε διαμαρτυρηθεί. Ο 'Εσπώνεϊ τους ακολούθησε.

Στο μάτε Γαλλία-Σκωτία το όποιον έγινε δεύτερα από λίγο, ο 'Εσπώνεϊ, επειδή δεν υπήρχε άλλος παίκτης, ηγαγκάσθη να δεχθεί τον Ρετιφά στην ομάδα του. Αυτή ήταν η ευκαιρία που περίμενε ο μησικός δροσίδιος για να εκδικηθεί.

Την ώρα του παιχνιδιού, έριξε προδοτικά τον 'Εσπώνεϊ, ο οποίος βγήκε τον δμο του. Αλλά ο διατητής και μερικοί θεατές είχαν ιδεί την προδοσία: Ο Ρετιφά ηγαγκάσθη

να βγεί από το γήπεδο γιουχαζόμενος και δεν του επέτρεψαν να παίζει ο' άλλη την ζωή του. Έν τούτοις ο 'Εσπώνεϊ, ο οποίος πονούσε τριμερά, βγήκε από το γήπεδο.

Η γαλλική ομάδα έπαιξε τώρα με δέκα τρεις παίκτες κατά δέκα πέντε και έκανε, μ' μπορούσε για να σώσει το τέρας της.

Αλλά η αντικατάσταση έλασάρωνε. Ο 'Εσπώνεϊ, ο οποίος παρακολουθούσε με τα μάτια τους αγαστητούς του συναδέλφους, έβλεπε ότι θα έχαναν την παρτίδα: έκανε μια υπερώθη προσπάθεια, σπρώχθηκε στα πόδια, μπήκε στο παιχνίδι, και χάρις στην θαυμαστή επέμβαση του, η ομάδα της Γαλλίας κέρδισε την νίκη.

Ο κόσμος τότε έτρεξε και σήκωσε στα χέρια τον 'Εσπώνεϊ, και όπως πάντα η Σόνια είδονκε εκεί. Πλησίασε τον νικήτη, τον μάγεψε με το συναρπαστικό του βλέμμα, και την φουά αυτή ο έρωτας στάθηκε πιο δυνατός. Πήρε μαζί της τον νικήτη, και η ίδια εγκαταλείφθηκε από τον άρχηγό της επιστροφής μελαγχολικά στα βουνά.

Ο 'Εσπώνεϊ περνούσε τώρα στο Παρίσι μαζί με την Σόνια ευχάριστες ημέρες, με γέλιο και διασκέδασεις.

Η πολυτέλεια και η γλάνη της ζωής του Παρισιού τον είχαν μεθύσει. Το σπόρ; Το είχε αφήσει. Δεν μάθαινε πια τα αθλητικά νέα παρά από τις εφημερίδες. Αλλά μια μέρα, η ήττα της ομάδας, τον κατετάραξε. Το ήθελε σαν μαστίγιο.

Νά, βλέπετε, είπε δίνοντας την εφημερίδα στην Σόνια.

Νικήθηκαν... πάλι από κάτι ήλιθους. Πηγαίνο να τους εθώ!

Ο 'Εσπώνεϊ ξαναόρισε να γυμνάζεται και να προπονητεί: το μεγάλο πάθος του σπόρ τον είχε ξανακαρτεώσει δόλτελα. Άνεχθον για το Σαιν-Μουρτζ για να γυμνασθεί στο σπόρ του χειμώνα και γρήγορα ξαναήρθε στην πατρίδα του φόρμα.

Επειτα από λίγο διάστημα, συνήτησε έλλως τε στα χιονισμένα εκείνα μέρη κάποιον που προσέγγισε ευχάριστη έκκληση: 'Ήταν η Μαίρη, η οποία είχε έρθει στον Σαιν-Μουρτζ για το πρωτάθλημα του σκέλετον.

Αλλά η Σόνια, η οποία είχε ακολούθησει τον 'Εσπώνεϊ, άρχισε να υποψιάζεται για τις συχνές συναντήσεις του 'Εσπώνεϊ και της Μαίρης. Η ελπίδα της που ο άσπαστος της ποταμίους άλλ δεν είχε δόξα. Με την βοήθεια λοιπόν, του άσπαστου Ρετιφά έκανε ένα σχέδιο, με το όποιον ήλπιζε να χωρίσει για πάντα τον 'Εσπώνεϊ από την Μαίρη.

Το αποτέλεσμα όμως του σχεδίου αυτού ήταν να τους οίσει από γρήγορα τον ένα στην άγκαλιά του άλλου.

Ο 'Εσπώνεϊ είχε επί τέλους έννοήσει πόσο ελκυστικά τον συμπαθούσε και τον αγαπούσε η Μαίρη.

Χάρης εις τα σπόρ, έβλεπε καθαρά μέσα στην καρδιά του και στο τέλος γοητευμένος από την αγνή και άθωα χάρη της νέας, έπαισε το χέρι της.

Και τα αθλητικά ταξίδια του 'Εσπώνεϊ, ο οποίος είχε γίνει πάλιν μέγας εθισμένος στην κηνη ποδοσφαίρου, ήταν για τους νέους νέμφοις ταξίδια του γάμου.

Ο ΦΑΚΟΣ

ΖΗΤΕΙΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ

KODAK FILM

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Εξέλειψαν τελείως η κοπελλίσες από την κοινωνία μας. Δεν βλέπετε πλέον παρά ντεμουαζέλλες όπου και αν στρέψετε το βλέμμα σας και βρίσκω πως η μητέρες κάμνουν έγκλημα να επιτρέπουν στα κορίτσια τους να μεγαλώνουν πρόωρα.

Αλλά νομίζετε πως το πράγμα είναι και τόσο εύκολο με την κατεύθυνση που έχει πάρει η σημερινή νεολαία; Περιορίζεται από ανηθικότητα, βλέπει θεάματα, που ούτε η κορφή δεν έπεφτε ποτέ να ιδούν εις παλαιάν εποχήν και ο κινηματογράφος με τις διαφορές υπέρ το δέον άνοικτες σκηνές που παρουσιάζει συμπληρώνει το καταστρεπτικόν έργο.

Θα μου πείτε: 'Υπάρχουν Παδικοί Κινηματογράφοι, υπάρχουν ηθική διαγωγή και μη

επιτρέπεται η είσοδος εις τα παιδιά που γυμνάζουν μόνο τους εις τον Κινηματογράφον. Πολύ καλά, αλλά τι θα πείτε όταν μάθετε ότι η ίδια η Μαμάδες οδηγούν τα κορίτσια τους να παρακολουθήσουν της πιο ξετσίπωτες ταινίες για να μη στερηθούν αυτές την απόλαυσή να τις ιδούν; Τι θα πείτε, όταν ένω παρακολουθήτε κάποιο ύπεροπαταμένο φίλμ στην Κινηματογράφο, άκοιπτα μια κοπελλίστα στο πλάι σας να λέει: 'Τι όμορφα σκηνή' και η Μαμά της την καμαρώνει άντι να την μπατίζει; Τι θα πείτε όταν μάθετε ότι μια κοπελλίστα 14 χρόνων έσφιχτούσε τελευταίως και έξεθιάζε ο' ένα σαλόνι μια κάπια τανία, η ηρωδολή της όποιος είχαν αποτέλεσμα σάνδαλον διά τα Κινηματογραφικά χρονιά;

Αυστηρομένη νεολαία, πως δηλητηριάζεις τα καλύτερά σου χρόνια, ένω έχεις όλον τον καιρό μπροστά σου, για να γνωρίσεις το βορβορώδες μέρος της κοινωνίας! . . .

Ε.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑΣ

Όλοι οι Ραπτικοί Όικοι εύχονται εις πυρετώδη κίνησιν και οι διευθύνοντες άμύλων τιμής τα πρωτολάνορη τα όρωάτερα μοντέλα.

Αν κρίνω απ' όσα είδα ως τώρα φαίνεται ότι κυριαρχούν τα Ντ-Πιές ήτοι φορτώτα πλίσ με μεταξωτό ποιλ-δρε έδος μπλόκας, που χώνεται ένίστε μέσα εις την φοδστα.

Όσο για χρώματα μού φαίνεται ότι κυριαρχούν το μαύρο, το μαυρί, το μπέζ και το μαρόν, ποιλ με διά χρησιμοποίησην τα άμπεσ-μάν ως μόνη γαρντιούρα.

Άλλο γαρνιούρα είναι αι νεοβιόρ και η ένκρονατέ μπάντες κατά μήκος, κατά πλάτος και διαγωνίως.

Τα τα άπογέματα και τα πρωία, πρόχρη κοστούμι είναι αι πλιτ-ρόμπ, με τάς όποιες ένίστε κάμνουν και μία έντιμη ένίσκηψη.

Φυσικά για τα φορέματα αυτά η μάλλον άμυρόνισα είναι η ίσια γραμμή και αυτήν πρέπει πάντα να προτιμάτε.

Η φοδστα θα είναι όλοστρόγγυλη, διότι αν έχη άκρόνιστο μόνος χάνει τον άπλό χαρακτήρα της αι πλιτ-ρόμπ και παροισιάζεται με άξιώσεις. Θα μανίκα θα είναι μακριά και ίσια με ένα στενό πονανέ, το δε κατελλίκα θα είναι δύο ειδών: Κλοσάκι με φιλή ντυσιέ καλότα ή μονο κολάν που άφηνει γυμνό το μέτωπο. Και τα δύο είναι κατελλίκα που έναμρονίζονται με το άπλό αυτό ντύσιμο που αναφέρωμε.

Όσο για τα δρόντα, τα όποια άρχίζουν έδω στο Παρίσι από τάς 6 το άπόγευμα το ντύσιμο διαφέρει ποιλ και έξατάτα αναλόγως τοι μέρους και της περιστάσεως.

Η μάλλον ένδεδειγμένη βραδινή τουαλέτα είναι από μαύρο κρεπ-σατέν και κατά δεύτερον λόγον το βελούδο.

Για γυνέ και μετά το φαγητόν φορούνται δαντελένες τουαλέτες, μουςουλινένες, τούλινες και ποιλ με χορής μανίκα φυσικά, αλλά με άπλές μπετέλλες ή σχηματισμένους δώμους. Τα μαντά γυνίνα πολυτέλεστατα ή κάπες μεταξωτές μαύρες ντυσιλάσιμένες με λευκή μεταξωτή φόδρα.

Vivian Grotor

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

Η ΙΣΟΤΗΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ

Για να γηγάνουν όλοι καλά σε μια οικογένεια πρέπει κάποιος να έπαυτην επ' αυτής και να έχη τρόπον τινά την ευθύνην και την διεύθυνσιν.

Δεν μπορεί σε κάθε στιγμή, που θα χρειασθί κάτι να έρωτώνται ένα-ένα όλα τα μέλη της οικογενείας. Πρέπει κάποιος να έχη την γενική επίβλεψη. Την επίβλεψη, λοιπόν, αυτή ποιος άλλος μπορεί να την έχη παρά η γυναίκα;

Βεβαίως εις τον άνδρα θα φανή φοβερά δύσκολο να διοική ένα σπίτι, να ανατρέφει παιδιά, να διεθνήνη υπηρεσίας, ένθ η γυναίκα λίγο αν ένδιαφέρεται για την ευτυχία του σπιτιού της τα καταφέρει μια χαρά. Άλλως τε είναι σχεδόν έμμετρο στη γυναίκα να διεθνήνη και είναι όχι από μανιαν έπιβολής, όπως νομίζουν μερικοί, αλλά από άπτρονισμόν από την έπιθυμίαν, που έχει να ασχοληται με τους περίξ αυτής και να προσπαθή να τους κάμει καλό.

Πολλοί φρονούν ότι μερικές γυναίκες φέρονται δεσποτικά προς τους συζύγους των διατάσσοντας και διεθύνοντας τα πάντα, αλλά αυτό συμβαίνει άπλούστατα, διότι ο άνδρας άνηχολημένος με τις έγασίες του και με την έξέυρεσιν πόρον διά την οικογένειάν του, άδιαφορεί τελείως διά την έσωτερικήν διοίκησιν του σπιτιού και, ποιλ καλώς παύον, την άφηνει έξ έλκωλίου εις την γυναίκα του, έγαν άπλότον έμπεσούνην εις την διεξότητά της και το ένδιαφέρον της.

Τουιστοπότως οι δύο καλοί σύζυγοι μόνι σίζουν σαν δύο καλοί σύντροφοι μόνι φέρει την ευθύνην αυτού που ανέλαβε.

Η ΠΤΩΣΙΣ ΤΩΝ ΜΑΛΛΩΝ

Κανονικώς η κάθε τριχά μαλλιά έχει δύο ως τέσσερα χρόνια, είναι φυσικόν λοιπόν να πέφτουν μερικά μαλλιά καθ' ήμεραν, αλλά μεγαλύτερα πτώσις παρατηρείται την άνοιξη και το φθινόπωρον. Δεν πρέπει να μάζανισχη όμως αυτή η κανονική πτώσις ποιλ μόνον αν πρόκειται περί έξακρίσεως ποιλ πτώσεως που φέρεται εις ειδικήν άσθένειαν την όποιαν πρέπει να πολεμήσιν.

Δεν υπάρχει όρισμένη ηλικία που χάνει κανείς τα μαλλιά του. Κανονικώς αυτό θα έπαρπε να συμβαίη κατά το 40όν έτος της ηλικίας, αλλά βλέπομεν άνθρώπους και 10 έτών που έχουν όλα τους τα μαλλιά και τα διατηρούν μέχρι βαθύτατον γήρατος.

Κατά γενικόν κανόνα οι άνδρες χάνουν γρηγορώτερα τα μαλλιά τους από τις γυναίκες, έπίσης οι άρθευτικοί και οι έργαζόμενοι περισσότερον διανοητικώς.

Είναι δε φανερό άδύνατον να ξαναφυτρώσουν μαλλιά εις μίαν φαλάκραν, γι' αυτό αν πρό-

κειται περί γυναικός άς φορέση περούκαν, αν πρόκειται περί άνδρός άς το πάρη απόφραξιν και άς μη ζητεί να ευρη κανέν φάρμακον, διότι δεν υπάρχει τίποτε.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Κορέμα με άμύγδαλα. Βάζομε σε μια κατσαρόλα ένα δόκιλορρο άγρό και 7 κορούς, προσθέτομε 50 δρ. άλευρο και 50 δρ. φιλή ξάχαρι, ανακατώνομε με ένα κουτάλι, προσθέτομε δε και 150 δρ. γάλα, 30 δρ. φρέσκο βούτυρο, μια πρέζα άλάτι και ένα κομμάτι βανίλια.

Βάζομε την κατσαρόλα στη φωτιά έως ότου να πάρη βράσι, ανακατώνομε, κατό-

πιν τραβοίμε έξω την κατσαρόλα και προσθέτομε σιγά-σιγά άλλο τόσο βούτυρο. Ανακατώνομε άκόμη και την τελευταία ώρα ολίγον μεσα λίγα φλωοκαμμένα άμύγδαλα και βγά-

ζομε από μέσα την βανίλια.

Σερβίρομε εις πάτα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μι άν 'Αναγνώστριαν. — Να προσφέρετε το τοσί εις την τραπέζιαν, την όποιαν θα έχετε από πριν ετοιμάσει και την προσφοράν θα την άγαλάβετε σεις με μίαν αίλην σας.

Β. Γ. Ρ. Β. Ε. Ρ. Ο. Ι. Α. Ν. — Μόνον ο ιατρός θα μπορούσιν να σας συμβουλεύουν, διότι πρέπει να σας εξετάσθ και να άποφασθ.

Ν. Γ. Α. Ν. Α. Μ. Α. Ν. — Διά τα χείλη σας συνιστά λίγο βούτυρο από κακάο: θα το δοητε εις όλα τα φαγητά. Οδέν ά β λ α β ε - ο ι την λαίμη των παιτών. Διά τάς βλεφαρίδας μόνον άπομασμένο ορεινόνολαδο και για το κοκκίνισμα της μύτης έπάλειψιν του έσωτερικού των ροσώνων με βαζελίνην μαντολέ.

Μ. Κ. Α. Ν. Α. Ν. Ο. Ν. Ε. Ν. Ν. — Να μη δοιτάτε συχνά τα χείρα σας σε ξεστό νερό για να μη κοκκινίσουν, να τα τρίβετε με άπλη καμφορέ και κάθε βράδυ για τις χανιστες να τα άλοφτε με αυτό το μίγμα:

Acide salicyl 3.0. Teinture de benjoin 30.0 chloroforme 10.0.

Μ. Α. Ι. Ο. Ν. Ν. Σ. Α. Μ. Ο. Ν. — Προφάτε την διεθνήσιν σας υπενθυμίζοσά που την περι- πτώσιν να σας γοισθώ ιδιαιτέρως λεπτομερή διατα.

Α. Ο. Ο. Ο. Α. Ν. Θ. Ε. Σ. Α. Ν. Ι. Κ. Η. Ν. — Κ' εσείς στείτε μου την διεθνήσιν σας να σας γοισθώ ιδιαιτέρως.

Α. Γ. Γ. Ε. Λ. Α. Α. Ε. Ν. Γ. Α. Ο. Θ. Α. — Η Διά το γυνόν που έξέρχεται από τα όπλα σας ποει- πει να συμβουλευθήτε ένα καλόν άδονοτιστόν.

Α. Ε. Ν. Ο. Ν. Α. Γ. Γ. Ε. Λ. Ο. Ν. — Ελοθε της μύδας, μην παραπονείσθε διόλου.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΑ ΠΡΑΞΕΙΑ

ΧΑΡΑΛ. ΧΑΡΑΛΑΑΜΗΟΥΣ, όδός Νοταρά 60, (ένανθεν Δημοτικού Θεάτρου) και όδός Καραϊσζου 112 (έναντα Πρωτοδικείου) ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΑΙ.

ΓΥΜΝΗ ΕΠΑΝΩ Σ' ΕΝΑ ΑΣΠΡΟ ΑΛΟΓΟ

Ο βασιλεύς Έδουάρδος ο Γ' δεν ήπηρεζε μόνο ένας από τους πελεμικότερους και πλέον ατασθαλούς βασιλείς της Άγγλίας, αλλά και ένας περιεργότατος και πείσιον άνθρωπος.

Χαρακτηριστικόν είναι ένα επεισόδιον, το οποίον συνέβη κατά την πολιορκίαν υπό του βασιλέως αυτού, της γαλλικής πόλεως Καλαί, κατά τον 15ον αιώνα.

Ο Έδουάρδος πολιορκών και περισφιγγών στενωπάτα την όχρυν και ήρωϊκήν πόλιν του Καλαί, περιήγαγε κυριολεκτικώς εις απελπισίαν και εις απόγνωσιν τους κατοίκους της.

Οσάκις δέ συνέλαμβανε αιχμαλώτους τους εφόνειεν άμέσως και βότερα βάφον εις το αίμα των τα ξίφη των στρατιωτών του τα έπεδείκνυν εις τους υπερασπιστάς του Καλαί.

Οι κάτοικοι εγνώριζαν ότι σιγά-σιγά ή αυτή ανέμενε τύχη όλων των. Καμιά έλπίδα σωτηρίας δεν είχαν.

Μεταξύ των όμοις ήπηρεζε και ένας περίφημος πολιορκητής, όρωστός την όμην, θορύχος διά της άνδρείας του, νέος μόλις 22 έτων, ό όποιος πάντοτε έξήλπε τον φανατισμόν των κατοίκων και τους έλεγεν ότι θα εύρεθι τρόπος να λυθι ή πολιορκία, να φύγουν τ' άγγλικά στρατεύματα και να γλυτώσιν το Καλαί από τον τρομερόν κίνδυνον της έξοντώσεως.

Ο νέος αυτός όνομαζέτο Ριχάρδος ό Έπιφανής. Κατήγετο από οικογένειαν πλουσίαν και ισχυράν, είχε δέ ήρσει από ένος έτους εις την Άγγλίαν. Πολλά δέ έλέγοντο διά τας έξωτικές του έπιτυχίας τόσον εις την Άγγλικήν κοινωνίαν, όσον και εις την Άγγλικήν άκόμη Αδλήν.

Όταν έφθισεν εις το Καλαί, έδηγγε τον έφοτάς του εις τους φίλους του και έ- κείνοι πάλιν έπανελάμβανον όσα ήκουαν εις άλλους και κατ' αυτόν τον τρόπον διεσώρετο ή τιμή και ή υπόληψις και αύτού άκόμη υπό βασιλέως Έδουάρδου, του όποιον την περικαλλή έρωμένην του, Άλίκην Πέριους, ό Ριχάρδος ό Έπιφανής, φάνετα ότι πολλώκις έγνώριζεν εκ του πλησίον εις έξωτικές συναντήσεις, ποι όμοιαζαν με μαγικάς νύκτας όργίων.

Λέγετα, λοιπόν, ότι ή έξοστρεία κατά του Καλαί, έγινε για να συλληφθι ό Ριχάρδος, να φανωθι και να ληφθι εκδίκησις εναντίον όλων των σπερμιολογιών που έδυσφημούσαν τον Έδουάρδον.

Μαζί με τον βασιλέα συνεξοστρέτε και ή Άλίκη Πέριους. Ο βασιλεύς δεν ήμπορούσε να περάσι μίαν νύκτα, χωρίς ή άγάλη του να ξεσταθι από το μαλαόν, εύπλαστον και παρφορόν σόμα της όράας και μαυώδους εις τον έφοτα αυτής γυναικός.

Μετά μίαν νύκτα όργίων ό Έδουάρδος, κατήγετο εις τον πολέμικόν άγωνα, περισσώτερον έπιμόνος, περισσώτερον ήρωϊκός, τραχύς, άειόδοτος.

Αί κεφαλαί των δυστυχών αιχμαλώτων έθεζόντο άσπλαχνα, ως στάχνα όρημα. Κανείς δεν εύρισκε χάριν.

Μίαν ήμέραν προς το δειλινόν συνελήφθη μιά όμιας υπερασπιστών του Καλαί, οι όποιοι έξήλθον του φρουριακού συγκροτήματος της πόλεως και δεν έπρόφθασαν να επανεέλθουν εντός των τευχών έξαίως.

Ήσαν όλοι νέα παιδιά και είχαν έναν άσχηγόν επί κεφαλής.

Όταν ό όμιλος των αιχμαλώτων αυτόν προσήλθι ενόπιον του Έδουάρδου, ό βασιλεύς διέταξεν άμέσως να σφαγούν.

Έκείνην την στιγμήν ή έρωμένη του Έδουάρδου, έπέταξεν από μίαν γωνίαν της βασιλικής σπηής, έξάλως και μισόγυμνη και έφώναξε:

— Όχι, να μή σφαγούν οι αιχμάλωτοι αυτοί! Άσχετό αίμα έχθρη άνδρώς!

Ο Έδουάρδος έστάθη συλλογισμένος.

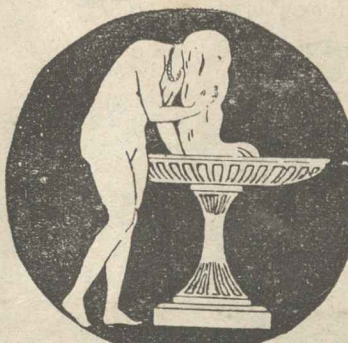
— Γιατί το έξεχωριστό αυτό ένδιαφέρον σου, Άλίκη, διά τους αιχμαλώτους αυτούς;

— Δεν έχω τίποτε να προσθέσω, άλλ' άν σφαγούν οι νέοι αυτοί, αύτώς θα σκοτωθώ κι' εγώ. Δεν μπορώ ν' άνέχωμαι επ' άπειρον το αίσχος του φόνου των αιχμαλώτων.

— Τότε τους χαρίζω την ζωήν με μίαν συμφωνίαν: θα βγής γυνή επάνω εις ένα άσπρο άλογο, θα γυρίσης όλο το στρατεύμα έξετειμένη εις κοινήν θέαν. Άν ή αιδώ σου συγκρατηθι άνέπαρος και άνευνθύσιος μέχρι τέλους, τότε οι αιχμάλωτοι θα γλυτώσουν.

Ο Έδουάρδος έσκέπτετο:

— Η Άλίκη δεν θα δεχθι, άν μεταξύ των νέων εύρίσκειται και ό έρωμένος της (του όποιον ήγγειο ό βασιλεύς την μορφήν και την ταυτότητα).

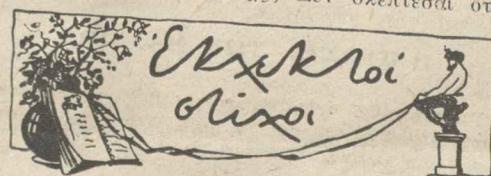
Η Άλίκη έδέχθη. Έν τώ μεταξύ ό Έδουάρδος άνήγγειλε την παράδοξον αυτήν περιφοράν της γυναικός έρωμένης του εις όλον το στρατεύμα. Ταυτόχρο- νως διέταξε να μεταφίρουν εις Άγγλικούς στρατιώτας τους νεαρούς αιχμαλώτους και να τους τοποθετήσουν εις τα διάφορα σημεία, από τα όποια έπρόκειτο να περάσι έπιπρος ή γυνή Άλίκη. Έβάλε δέ έμπιστους του να παρακολουθούν τα κινήματα και τα βλέμματα των αιχμαλώτων. Είς τους ίδιους ειπε:

— Κανείς σας δεν θα γυρίσι να ιδι την γυνήν έρωμένην μου. Άλλως θα σφαγίτε όλοι σας!

Έγεναν όλοι αί προετοιμασία. Η διάταξις του στρατού, ή τοποθέτησις φυλάκων κατ' όλην την διαδρομήν της παρελάσεως της γυναικός Άλίκης. Έπίσης έγενεν εκλογή του ήρωαιότερου εις άλκήν, ποράστηνα και χρώμα βασιλικού αλόγου.

Την τελευταίαν στιγμήν ό Έδουάρδος είπεν εις την έρωμένην του:

— Θα το άποφασίσης; Δεν σκέπτεσαι ότι

ΧΕΙΜΩΝΑΝΘΟΙ

Σάν τον Χειμώνανθο π' άνθίζει
άπάνω 'ς τ' άνυλλα κλαδιά,
'ς τους πάγους λούλουλα χαιρίζει
και στον χειμώνα μουσικά.

Έτο' ή καρδιά μου έχει μάθει,
τρολλή καρδιά που αγαπά —
μέσα στους πόνους, μέσ' τα πάθη
γλυκά τραγούδια να σοροπά.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

[Τά προηγούμενα. — Ο νεαρός λόρδος Δόβλαντ, ήλθε εις την Άμερικην διά να έβρη καμιάν πλουσία νύμφη. Τά χρήματα όμως που άνέμενε από την Άγγλίαν δεν έφθασαν, κι' ό νεαρός άριστοκράτης, άπένταρος, κατέληξε να γίνη διευθυντής ένος πλανοδίου τί- ασου. Έκει τον έπισκέπτεται ή Καίτη Ντήμερ, με την όποία είχε γνωρισθι κατά το ταξίδι].

(Η συνέχεια).

— Ήλθα άπλως και μόνο, έξηκολού- θησεν ή Καίτη Ντήμερ, χωρίς παραχή, ως άναπρόσμετος του Σίντνεϋ Κρέμερ. Ένας ξαδελφός του, που είναι και δι- κός μου συγγενής, του έπηλεγράφησε, ότι έπρόκειτο να δώσετε, χωρίς να του ζητήσετε την άδεια — παρανόμως κατά συνέπειαν — μιά παράστασι του Δόρδου Βόβς του, κι' επειδή έχομε τα ίδια συμφέ- ροντα, και δεν μπορούσε να έλθι ό ίδιος, ήλ- θα εγώ μαζί με την θεία μου...

Ο Δόβλαντ δεν την άκουγε πλέον.

Βρισκόταν τώρα χίλια μίλια μακριά από το θέατρο, από την άτασθαλήν παράστασι, από τον νόμο, από τα συγγραμικά δικαώ- ματα, κι' απ' όλ' αυτά τα μικροζητήματα... Δεν σκεπτόταν παρ' αυτόν τον Σίντνεϋ Κρέ- μερ, ό όποιος είχε επά ίδια συμφέροντα με τήν νέα... Είχε κοκκίνισι ενθ' ό έλεγε, με κάποιο διαταγμό, αυτό. Δεν υπάχει καμιά άμφιβολία: Θα ήταν άρραβωνιασπισκά του...

Και, σαν συμπλήρωμα της όλης καταστά- σεως, αυτός, ό μαρκήσιος του Δόβλαντ, έ- φέρθηκε άπέναντι του κυρίου αυτού σαν ένας κοινός λωποδύτης!

Η Καίτη Ντήμερ τον έκοίταξε προσεχτι- κά, κι' έξεκολούθησε:

— Τι άπάντησι, λοιπόν, θέλετε να δώσω στον φίλο μου; Θα παρητήθητε της ιδέας να παίζετε το έργο του;

— Στόν φίλο σας;... Εφώναξεν ό Δόβλαντ, ό όποιος, στό άκουμα της λέξεως αυτής είχε χάσει κάθε άσθησι της πραγματι- κότητας. Πρόκειται να τον παντρευθίτε, δεν είν' έτσι;

— Πουόν; Τόν Σίντνεϋ Κρέμερ;

— Βεβαίωτα, τον Σίντνεϋ Κρέμερ! Δεν το άνείψετε, βέβαια;

— Η νέα χαμογέλασε.

— Θα μου έπιτρέψετε να σας ύπενθυμίσω, του είπε, ότι έκανα δρόμο τριάντα χιλιόμε- τρων μόνο και μόνο για να σας θέσω μια έ- ρωτησι... και ότι ή θεία μου και τα ξαδέρφια μου με περιμένουν. Δέχεσθε, να ή όχι, να μίν παίζετε το έργο του Σίντνεϋ Κρέμερ;...

— Ησιγάζετε, δεσποινίς, και... δεβαίωσατε τον Κ. Κρέμερ, είπεν ό Βάλ, καταβάλλοντας ύπεράνθρωπον κόπο για ν' άνακτήσιν την ψυ- χαίματι του, ότι δεν θα παίξομε τον Δόρδο Βόβς. Και άν θέλαμε άλλωστε, κατόπιν της καθιστορήσεως που μās υπέβαλε το τηλεγρά- φημά του, είνε ζήτημα πλέον άν θα μπορού- σαι να παίζομε, κι' άν ό ιδιοκτήτης του θε- άτρου δάχη τη διάθεσι να μās παραχωρήσθι το θέατρο τον βερεσέ...

Με δύο λόγια, ό Βάλ, έξήγγησε στη νέα τη θέσι στην όποιαν ή έξαφάνισι του Ζάκους είχε φέρι τον μικρό τίασο.

— Καθώς βλέπετε, της είπε στό τέλος, ή κατάσταση μας δεν είνε διόλου λαμπρά. Ό- ποσδήποτε, επειδή άναγνωρίζω ότι με τίς ρε- λάμες που έδωμισαυθήσαν στις έφημερίδες, ό Κ. Κρέμερ άν και το έργο του δεν έπαύθη, θα είχε το δικαίωμα να ζητήσι μίαν άποψή- μισιν, σάς ύπόσχομα προσωπικώς, ότι μό- λος μπορούσαμε, μόλις πρόσεμο μάλλον, θα το σταλεί ό, τι ποσόν μου ζητήσι.

— Ό! Ο Σίντνεϋ δεν θα σας ζητήσι τί- ποτε, σας βεβαίωον, αφού μάλιστα τα πράγ- ματα είνε όπως μου τα έθεσάτε! Δεν ήξευ- ρε ότι ό τίασος σας διέτρεχε τέτοια κρίσιμ.

Μπορώ μάλιστα να σας δηλώσω — άναλαμ- βάνο εγώ την εύθύνη γι' αυτό — ότι εάν δε- χθίτε να παίξετε τον Δόρδο Βόβς έδώ μό- νον, στό θέατρο του 'Αστέλ, θα σας το έπι- τρέψιν πολύ εύχαρίστος και δεν θα έγειρη καμιάν άπάτησι εναντίον σας για συγγρα- μικά δικαίωματα κλπ.

— Μπορώ και γώ να σας διαβεβαιώσω ότι οι σύντοφοί μου, και εάν ήθελαν άκόμη, θα ήταν άδύνατον να πάνε σέ άλλο θέατρο, για τον άπλοστότατο λόγο ότι δεν έχουν ούτε και τα άπαραίτητα έξοδα για να μετακινήθουν. Έπομένως...

— Μα βρουνται, λοιπόν, σέ τόσο αξιοδό- κητη κατάσταση;...

— Η εισπραξις της άποφινής παραστάσε- ως του Δόρδου Βόβς αφού θα μπορούσαμε να παραστήσουμε το έργο του Κ. Κρέμερ — μόλις θα έπαυέσιν στο να πληρωθι ό Ξενοδόχος μας, ό όποιος έχει κρατήσει τίς άποσκευές των συντρόφων μου για ένέχου...

— Η δικές σας οι άποσκευές τί έγιναν; σάς τίς έχουν κρατήσει επίσης;...

Ο Δόβλαντ κοκκίνισε.

— Αφού διαβάσετε τις έφημερίδες, είπε, θα ξέρετε ότι εγώ δεν έχω άπο- σκευές. Όρείλω να όμολογήσω ότι οι συμ- πατριώτα σας δεν έφάρμακα και τόσο φιλό- ξενος προς έμένα. Δεν έδιδάσα καμιά έφη- μερίδα. Δεν είχα το κοράγιο αυτό. Από με- ρικά διαφορούμενα όμως λόγια που μου είπαν, από διάφορα ύπονοήμενα, κατάλαβα ότι οι ρεπόρτερ μ' έκαμαν σοστό μητισθόμα.

— Μα... Θαρρώ ότι ή πρώτη σας δουλειά, μόλις πατήσατε το πόδι σας στην Άμερικη, ήταν να τσακωθίτε μ' έναν από δαύτους;...

— Έκλεισα, πράγματι, την πόστα, κατά- μωτρα, στόν πρώτο που παρουσιάσθηκε. Έν- νοια σας όμως, κι' εκδικηθήκαμε για καλά!

— Δεν υπάχει τίποτε που να περάσι τόσο τοις Άμερικανούς όσο να τοις έξαπατήσι κα- νείς.

— Δεν τους έξαπατήσα. Γιατί το λέτε αύ- τό;

— Η έφημερίδες γράφαν ότι θέλησατε να παίζετε έναν ρόλο που δεν σας έστρεξε, κι' ότι παρουσιάσθηκε ως λόρδος Δόβλαντ ένω...

Μα είνε δυνατόν να μίν διαβάσατε τί- ποτα, τίποτα έντελώς, απ' όσα έγραψαν ή έ- φημερίδες για σας; — Σας είπα ότι δεν καταδέχθηκα να ρίξω ούτε μιά ματιά στις άνοισιες αυτές. Φαντά- ζομα όμως ότι ή έφημερίδα μ' άνέγρα- ψαν—Έξυστα ή κοινά, αυτό είνε άδιάφορο— παρ'ά μόνο τίς περιπέτειές μου στην Έστώ- ρια...

Η Καίτη τον έκοίταξε για λίγο σιωπηλά. Κατόπιν συνοφρονήθηκε, και με μίαν άπότο- μη κίνησι, έθναλε μέσ' απ' το μανσόν της μιά μακρή σάκα, την άνοιξε, και του έτεινε μερικά άποκόμματα έφημεριών που πήρε μέσ' από την σάκα της.

— Ίδού, του είπε, Διαβάστε μόνος σας. Θα καταλάβετε καλύτερα. Αυτά τα άποκόμ- ματα τα έφύλαξα κατά τύχη, έδεώθησε κα- λόν να παραδωθι. Η Φάννυ Μίλτον μου τα έστειλε χαροδωρικώς, και, τα έβαλα στην σάκα μου... έντελώς μηχανικά...

Ο Δόβλαντ, με όλοένα αυξανόμενη κατά- πληξη, έπηρε το άποκόμματα και τα διάβα- σε. Όσο έδιάβαζε, έννοισθε το αίμα να του άνεβαίνι στο κεφάλι, και την καρδιά του να χτυπά ή δυνατά. Γιατί ξαφνικά, μέσα στο πυ- κνό σκοτάδι που τον περιστοίχιζε είχε γυθι άπλετο φώς.

Ο Θωμάς Κιδ διηγόταν στους άναγνώστας του πώς, πολλά έπίσημα πρόσωπα της Νέας Υόρκης είχαν έδοποιηθι τηλεγραφικώς, ότι ό ύπηρετής κάποιου μαρκήσιον ντε Δόβλαντ, ίσοτήμου της Άγγλίας, είχε δραπέτεύσει συν- αποκομίζοντας το δεσπάριό και τα κοσμήμα- τα του κυρίου του, κι' ότι μάλιστα είχε κα- τορθώσει να έξεπατήσι μιά έγγλέζικη Τρά- πεζα εκδίδοντας ένα τσέκ στ' όνομα του μαρ- κήσιον.

Στά ίδια έπίσημα πρόσωπα είχε συστηθι, συγγενών, να θεωρήσουν ύποπτο κάθε άτομο που θα παρουσιαζόταν σ' αυτούς ως μαρκή- σιος ντε Δόβλαντ, γιατί ό π ρ α γ μ α τ ι- κός μαρκήσιος δεν θά ήρτανε στη Νέα Υόρκη παρά έστρεφ' από μιά βδομάδα, με το «Μπάλακι»!

Τώρα μόλις έξηγουσε ό Δόβλαντ την σιω- πη της μητέρας του — ή όποια δεν είχε πλη- ροφορηθι την ξαφνική του άναχώρησι με την «Μανωτάνια» — την σιωπή της Τσαπέζης του Λονδίνου, και την παράξενη ύπόσχη που του είχαν κάμει οι φίλοι του Τζιμ Χάρμπορν: όλοι πως τον είχαν πάρει για τον ύπηρετή του! Τότε, όμως, και ή Καίτη...

— Όταν πατήσατε... έρωτισέ με την άνατλην κομμένη. Μπορέσατε να πιστέυσετε...

— Γιατί να μίν πιστέψω και εγώ ό, τι έ- πίστευαν όλοι οι άλλοι; είπεν ή νέα. Μήπως δεν είμα και εγώ, σαν κι' αυτούς, μιά παρα- στική γνωριμία του ταξιδιού;...

— Σάν εα' αυτούς; Σάν αυτούς που μου φροβιάζαν με τέτοιο τρόπο στην Έστώρια;

— Δεν βλέπω τί διαφορά υπάχει μεταξύ αυτών και έμοι.

— Έχετε όρση, δεσποινίς. Ήμουν ήλι- θος... Σας έζητο συγγνώμη... άπήνησεν αυτό σοβαρά.

Πόσο κακό του είχαν κάμει τα τελευταία της λόγια... Κι' άλήθεια γιατί κι' αυτή να μίν έχη γι' αυτόν την ίδια ιδέα που είχαν και οι άλλοι;...

— Όσον άφορα τον Κ. Κρέμερ, έξηκολού- θησε με παρρησία, θέλοντας να διακρίνη τη συ- ζήτησι, δεν έχω να προσθέσω τίποτε άλλο, εκτός απ' ό, τι σας είπα προηγουμένως. Σας επαναλαμβάνω πως άν σκεφθήκα να κάλεσω τον φίλο σας, αυτό το έκανα γιατί έβλεπα τους δυστυχισμένους συντρόφους μου να πει- νούν... Αυτή είναι ή μόνη μου δικαιολογία...

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΧΑΡΙΝ ΑΝΤΙ ΧΑΡΙΤΟΣ

Με τον Μάρκ Σνουξερ γνωρίζαμε από καιρό. Μία μέρα ξαφνικά μόλις με είδε μου γούρλωσε τα μάτια.

— Σε πονούν τα μάτια σου, Σνουξερ; τον ρώτησα.

— Τα μάτια μου, μου απήντησε με θυμό εκείνος, είναι πολύ καλά στην υγεία τους και είναι οι καλλίτεροί μου φίλοι.

— Όχι, όμως, κι' οι δικοί μου, Σνουξερ. Γι' αυτό, σε παρακαλώ, σήκωσε τα μάτια σου από πάνω μου, γιατί έτσι πού με κυττάζουν, θά με πιάσουν σπασμοί...

— Μά γι' αυτό σε κυττάζω! γι' α να σου επιβάλω την προσωπικότητά μου!

— Τότε, πάψε Σνουξερ, γιατί δε θέλω την προσωπικότητά σου!

— Ο Σνουξερ εξακολούθησε να με κυττάζει με γουρλωμένα μάτια.

— Σνουξερ, τού είπα, αν εν πάσχεις να με κυττάζεις κατ' αυτόν τον παράξενο κι' ενοχλητικό τρόπο, θά σφίξω τα γροθιά μου, θά σηκώσω το μπράτσο μου κα θά κυττήσω κάπου, πιθανότατα στα μάτια σου!...

— Ο Σνουξερ είπε μυστηριωδώς: Τό συναισθήμα της έχθρότητας θά περάσει κι' ύστερα θά γίνης μαλακός σαν ζυμαρί στα χέρια μου...

— Ανατρίχιασα ολόκληρος. Στην ιδέα, πώς μπορούσε να γίνω μαλακός σαν ζυμαρί στα χέρια του Σνουξερ, κρύος ιδρώς με περιέλουσε...

— Κι' εσύ, ξέρεις, μου ξαναείπε ο Σνουξερ, θά μπορούσες να καταφέρης τους ανθρώπους να σε υπακούουν.

— Αλήθεια λές, Σνουξερ; τού είπα εκπληκτος και καταγοητευμένος.

— Αληθέστατα! μου απήντησεν εκείνος.

— Η ιδέα μου φάνηκε πολύ ωραία. Πράγματι, αν κατόρθωνα να μαγνητίζω τους ανθρώπους και να τους αναγκάζω να χάνουν, δι' εγώ θέλω, τότε πολλοί γνωστοί μου θ' αυτοκτονούσαν, σε πολύ λίγες μέρες...

— Και πώς θά μπορούσα να καλλιεργήσω τον μαγνητισμό του βλέμματός μου και να τον μεταβιβάσω στους άλλους;

— Δεν τό λέω σε κανένα τό μυστικό μου. Σ' εμένα όμως θά τό πώ, μου απήντησε μυστηριωδώς ο Σνουξερ. Είναι, λοιπόν, απλούστατο: Θά κυττάζεις διαρκώς ίσια και μπροστά σου, γουρλώνοντας ολόενα πιο πολύ τα μάτια σου. Κατόπιν θά κυττάζης τους άλλους ίσια και κατάματα, μ' επιμονή και θυμό.

— Όταν βρέθηκα μόνος μου, άρχισα να γυμνάζομαι. Στο σπίτι μου είχα ένα μεγάλο καθρέφτη. Βρισκόμουνά ελη μέρα μπροστά στο γυαλί και γουρλώνα τα μάτια μου.

— Όταν πιά ήμουν έντελώς βέβαιος γι' α την μαγνητική μου δύναμι αποφάσισα να την επιβάλω καί στους άλλους. Κι' άρχισα από ένα σωφέρ. Τόν είδα νάηεται με τό

αυτοκίνητό του από μακριά. Τόν κύτταζα ώπου και με πλησίασε. "Ήθελα να τόν αναγκάσω να σταθί και να περάσω μπροστά του, χωρίς να μπορή να εξακολουθήσει την κούρσα του.

Φαίνεται όμως πώς κάποιο λάθος θάκαμα την τελευταία στιγμή στη διάβασι τού μαγνητικού ρευστού, γιατί μόλις πρόφτασα να υποχωρήσω εγώ, αλλοίως θά μ' έκοβε τ' αυτοκίνητο...

Τήν ίδια μέρα δοκίμασα την μαγνητική δύναμι των ματιών μου επάνω σ' ένα πηγάδι. Τόν συνάντησα να πηγαίνει εύθυμος και τρεκλίζοντας στο δρόμο. Τόν πλησίασα και τού είπα:

— Θέλω να γονατίσης μπροστά μου! Ο πηγαδάς, πού ήταν γερά πιωμένος, παρεξήγησε τό πρώμα, μ' έσπρωξε δυνατά, με κύλησε χάμω. Σηκώθηκα, με γουρλωμένα πάντοτε τα μάτια μου κι' άρπακτήκαμε.

Μ' έρριξε τότε χάμω πάλι και μ' έκλωτσε πάτησε τόσο πολύ, πού έμεινε κρεβατωμένος τρείς ολόκληρες μέρες...

— Άρχισα ν' αποθαρρύνωμαι. Αποφάσισα, εν τούτοις να επιμείνω.

Τήν άλλη μέρα, όταν πήγα στο γραφείο που εργαζόμουνά, έζήτησα να δοκιμάσω, γι' α τελευταία φορά, την μαγνητική μου δύναμι επάνω στον προϊστάμενό μου.

Μόλις με πλησίασε και μου είπε, πώς έκουσε πώς τσακώνομαι με σκαφτιάδες στους δρόμους και πώς είναι ντροπή μου, εγώ, χωρίς να τού απαντήσω, τού γούρλωσα τα μάτια.

Τότε κι' εκείνος θύμωσε και μ' έδιωξε... Έτσι, ύστερα από τις επανειλημμένες άποτυχίες μου κι' αφού έχασα και τη δουλειά μου, πήγα σπίτι του και βρήκα τόν Σνουξερ, γι' α να μου ζηγήσει, πώς συμβαίνει να μη πετυχαίνω στη διαβίβασιν τού μαγνητικού ρεύματος.

— Όταν τού είπα τα όσα μου συνέβησαν, εκείνος γέλασε και μου απήντησε:

— Φαντάσου να σου περάσει ή ιδέα πώς δι,τι τού είπα ήταν σοβαρό...

— Όποτε, σαν να λέμε, με χοροΐδεψες; — Βεβαιότατα και σε χοροΐδεψα! μου απήντησε ο Σνουξερ κι' έσκασε στα γέλια.

Σε λίγο όμως τόν άρχισαν κάτι τοσοερόι πόνοι.

Έκείνη τή στιγμή μου ήρθε μία ιδέα.

— Υποφέρεις από ρευματισμούς, Σνουξερ; τον ρώτησα.

— Εόλισα ολόκληρος!

— Χρειάζεται μασάζ, τού είπα.

— Ναι, μα κοστίζει πολύ...

— Δεν έχεις ανάγκη να πληρώσης. Έγώ χάνω πολύ καλά μασάζ. Θά σε θεραπεύσω έντελώς δωρεάν.

— Μά ξέρεις καλά!

— Πολύ καλά!

Τό βράδυ ξαναγύρισα στου Σνουξερ. Τόν βρήκα να με περιμένει. Έβγαλα άμέσως τό σακκάκι μου, σηκώσα τα μανίκια κι' άρχισα να τού κάνω μασάζ.

Σκέφθηκα πώς με ζυμώναν ξαίτιας του ο πηγαδάς κι' άρχισα κι' εγώ να ζυμώνω την κοιλιά του. Η γροθιά μου ανεδοκατέβαιναν

σαν κεραυνοί... Όταν ο Σνουξερ δοκίμασε να φωνάξη, τούτριφα άμέσως τα μούτρα μ' τόν άγκώνα μου. Όταν δοκίμασε να σηκωθεί, γονάτισα πάνω στο στήθος του και τού τράβηξα με τα δύο μου χέρια τ' αυτιά, σαν νατανε λωρίδες από λάστιχο...

— Ύστερα τού τράβηξα τα βλέφαρα και τ' άφησα να πάνε πίσω μόνα τους, με μεγάλη όρμη.

— Λύγισα τίς γάμπες του, ύστερα τα μπράτσα του στα γόνατά μου. Έκείνος μούγκριζε. Έγώ άδιαφορούσα. Θυμόμουν τί τράβηξα εξαιτίας του...

— Χάριν αντί χάριτος, Σνουξερ, τού είπα. Μ' έμαθες να γουρλώνω τα μάτια και να μαγνητίζω τους ανθρώπους, εγώ οι ζυμώνω και σε γιαιτρεύω από τούς ρευματισμούς σου...

— Για μία στιγμή, πού έκανα ν' αναπνεύσω, μου έφυγε...

Τράβηξε προς την ανοικτή πόρτα φωνάζοντας κάτι για άστυνομία... πώς τόν δολοφονούν... πώς έπεσε σε χέρια ληστών... Τόν είχα τρελλάνει! Χάριν αντί χάριτος, τού φώναξα κι' έφυγα...

ΕΝΤΟΥΤΑΡ ΓΟΥΝΤΟΥΟΡΝΤ

ΟΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

— Ο άστυνόμος λέγει σ' έναν γηραιόν κληρηγών των μαθηματικών, ο οποίος παρην ρέθηκε σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα:

— Λέγεις πώς είδες τό δυστύχημα. Τόνι μπορείς να μου πής, ποιόν αριθμόν έφερε τ' αυτοκίνητο, πού έσκότωσε τόν άνθρωπο;

— Φοβάμαι πώς τόν έχασα, κύριε.

— Ε! τότε δέν ξέρεις τί σοβ γίνεται.

— Όχι, κύριε, κάτι ξέρω.

— Τί ξέρεις;

— Να σάς πώ άιέτως: ξέρω δι: καίτοι έπρόσεξα, αν ο αριθμός τού αυτοκινήτου έ πολλαπλασιάζετο επί τόν ίδιον, ή κυδική ρίζα τού εύρεθέντος θά ήτο ίση προς τόν αριθμόν των δακτύλων μιας παλάμης — τής δικής μου, να πούμε — άνεστροαμμένης προς τήν διεθυνσίη σας...

— Α! τότε κάτι γίνεται..., είπεν ο άστυνόμος.

— Ένας ιεροκλήρυξ των φυλακών μετά ένα έποικοδομητικώτατον κήρυγμα άρχίζει να συνδιαλέγεται ιδιαιτέρως με έναν έκαστον από τούς φυλακισμένους.

— Έρωτά τόν πρώτον:

— Καί τί σκέπτεσαι να κάμης, μόλις βγής από τήν φυλακή;

— Θ' ανοίξω ένα άδαμαντοπωλείο!

— Άδαμαντοπωλείο: μα χρειάζονται μεγάλα κεφάλαια, παρατηρεί εκπληκτος άγαθός ιεροκλήρυξ.

— Μπα! πολύ λίγα πράγματα, απαντά ο φυλακισμένος. Μόνο 40 δραχμές.

— Πώς αυτό;

— Τόσο κοστίζει ένα τρυπανάκι και μία λίμα γι' α τήν σιδερόπορτα και τήν κλειδαριά σε οποιαδήποτε άδαμαντοπωλείον...

ΣΤΟ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟ

— Τό εισιτήριό σας;

— Άμέσως κ. εισπράκτωρ...

— Κάπου τό έχω βάλει

— Μία στιγμή...

— Όπου και νάναι θά βρεθώ...

— Θυμήθηκα! Τόβαλα στην κορδέλλα τού καπέλλου μου!